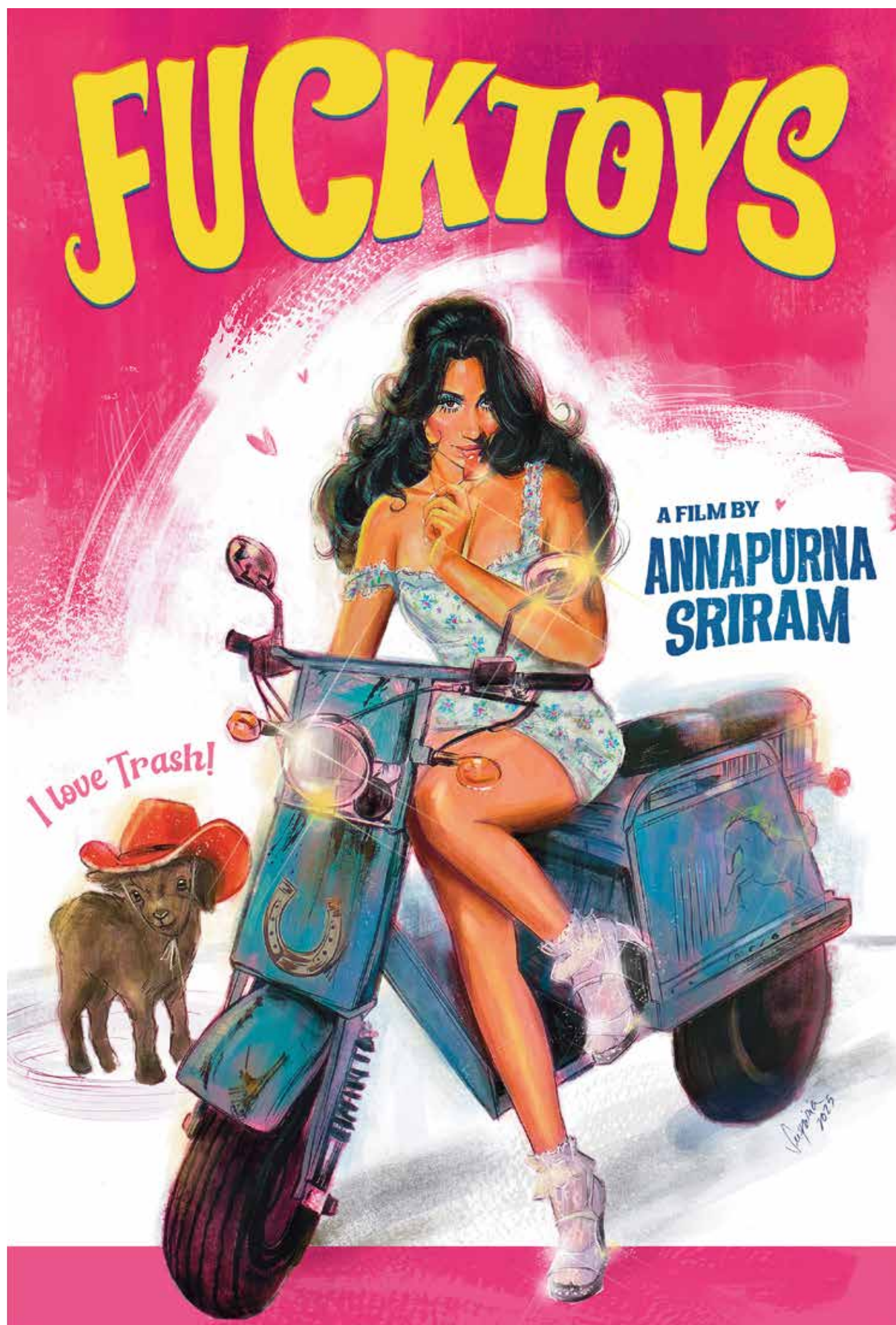

DIARI DEL FESTIVAL

58 FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

DIMARTS 14 I DIMECRES 15 D'OCTUBRE DE 2025

LA VANGUARDIA

3 ENTREVISTA

Hugo Stiglitz

6 ENTREVISTA

Eduardo Casanova

8 ENTREVISTA

Nancy Loomis

12 ENTREVISTA

The Furious

NO DEJES A LOS NIÑOS SOLOS

Una mare vídua ha de sortir una nit per una emergència. La mainadera no pot venir i ha de deixar els nens sols a una casa on s'acaben de mudar. Només seran un parell d'hores i no hauria de passar res, però el que ella no sap és que els anteriors inquilins van morir assassinats.

EYE FOR AN EYE

Tras la muerte de sus padres en un accidente de tránsito, Anna se ve forzada a mudarse a Florida para quedarse con una perturbadora abuela a la que no conoce. Al verse involucrada con unos *bullies*, entra en la lista negra de Mr. Sandman, vengador de abusados que retuerce sueños y arranca ojos.

JONATHAN

Des de l'Alemanya de l'Oest (RFA), Hans W. Geißendörfer va dirigir una de les versions més lliures del *Dràcula* de Bram Stoker a 1970, una pel·lícula que ens transporta al segle XIX, amb el món assetjat pels vampirs i on en Jonathan és un pagès que viu en persona una revolta camperola, la qual vol acabar amb la dictadura vampírica. Amb una direcció de fotografia preciosista, obra d'en Robby Müller, es tracta d'un clar exemple de títol arthouse alemany, construït sobre una metàfora marxista que arriba a Seven Chances. Una veritable joia perduda que per fi tenim l'oportunitat de gaudir en pantalla gran.

SI PUDIERA, TE DARIA UNA PATADA

La vida de Linda es una gran crisis sin fin. Su hija padece una extraña enfermedad que hace que sea necesario alimentarla a través de un tubo, y su pareja, Charles, no ofrece apoyo emocional ni ayuda en la crianza de su hija. La situación empeora cuando el techo de su habitación colapsa y se hace un agujero que lo inunda todo. Protagonizada por Rose Byrne, *Oso de Plata* a Mejor Interpretación en Berlín, *Si pudiera, te daría una patada* transmite la desesperación de una maternidad al borde del colapso.

DELICATESSEN

Parte de la selección de Sitges en 1991 y con la actuación de Dominique Pinon, Méliès Career Award de esta edición del Festival, *Delicatessen* está ambientada en una Francia rural alternativa y desoladora en la que la comida no alcanza para todos y los animales están casi extintos. Este clásico de Jean-Pierre Jeunet y Marc Caro presenta un relato distópico y postapocalíptico enfocado en un bloque de apartamentos; allí, el propietario, un peculiar carnicero, llegará a extremos para encontrar carne para su negocio.

THE DEGENERATE: THE LIFE AND FILMS OF ANDY MILLIGAN + THE DEGENERATES (1967)

De la mà de Severin Films ens arriba *The Degenerate: The Life and Films of Andy Milligan*, documental que fa un recorregut per la vida i obra d'un dels cineastes del cinema del shock més oblidats i que més cal reivindicar. La sessió es complementa amb *The Degenerates*, una espècie d'antecedent tronat de *El seductor* de Don Siegel, sobre tres homes nòmades que després d'un holocaust nuclear arriben al lloc on viuen cinc dones.

COCODRILE TEARS

L'òpera prima d'en Tumpal Tampubolon ens porta a la Java Occidental, on en Johan viu amb la seva mare en una granja de cocodrils. Quan ell s'enamori d'una noia del poble, l'Arumi, l'avorrida rutina s'entorbellirà per culpa de la gelosia malaltissa de la mare.

BAGWORM

Mescla surrealista entre les comèdies àcides indies nord-americanes i el terror lisèrgic on el director Oliver Bernsen ens deixa clara la seva fascinació per l'estrany i el grotesc. En ella, l'Owen és un pobre desgraciat que, després de trepitjar un clau rovellat, sucumbirà al tétanus que va envaint la seva cama i els deliris febrils que l'acompanyen. Autodestrucció i surrealisme bazarre en una experiència inoblidable que anirà consumint el protagonista.

NO OTHER CHOICE

Tras trabajar veinticinco años en una compañía de papel, Yoo Man-su es repentinamente despedido. Los meses de desempleo se convierten en un año entero y la desesperación de proteger a su familia y su hogar lo movilizará a trazar un plan para erradicar a la competencia y emerger triunfante. La nueva comedia satírica de Park Chan-wook, quien hace un par de años había sumado *Decision to Leave* a una larga lista de éxitos cinematográficos, tuvo su estreno en el Festival de Venecia, donde conquistó a la crítica con su retrato humorístico de la rat race corporativa y se volvió a reafirmar como una figura clave del cine internacional.

HONEY BUNCH

Thriller psicológico en torno al trauma y las perversidades tras el amor romántico. Después de un accidente, Diana es ingresada en un centro de rehabilitación experimental cuyos tratamientos le harán sufrir visiones y le despertarán recuerdos reprimidos y perturbadores sobre su vínculo con su esposo, Homer.

ANOTHER WORLD

Des d'Annecy arriba aquesta petita joia d'animació sobre les vides possibles després de la mort. Gudo s'encarrega de guiar les ànimes per l'Altre Món, un espai de transició entre reencarnacions. Allà coneix la Yuri, a qui intenta ajudar a gestionar la seva ràbia abans que es converteixi en un monstre.

BULK

Uno de los premios Máquina del Tiempo de esta edición, Ben Wheatley, presenta una de las entradas más experimentales del Festival. *Bulk* es un puzzle en el que el héroe, el periodista Corey Harlan, busca por diferentes dimensiones a un genio tecnológico que ha desaparecido. En su camino se encontrará con un par de figuras multidimensionales que cambian de rol una y otra vez. Con una estética de bajo presupuesto pero llena de efectos especiales ingeniosos, *Bulk* es un thriller paranoide, autoconsciente y paródico como pocos.

DAWNING

Una història de traumes compartits on tres germanes van a la casa vacacional de la família amb un secret: la mare abusadora ha mort i les germanes més grans oculten aquest fet a la petita. Quan arribi un misteriós home, tot es tornarà més fosc. Producció noruega amb el segell Spectrevision.

FEELS LIKE HOME

Una dona a la qual acaben de fer fora de la feina i que no té vincles afectius al seu voltant, és segrestada per un pertorbat i obligada a fingir que forma part d'una família que no és la seva. L'hongarès Gábor Holtai escriu i dirigeix aquest claustrofòbic i enterbolit thriller psicològic, una espècie de versió fosca de *Família* de Fernando León de Aranoa, on el director porta al límit l'opressió, les atmosferes asfixiants i els jocs maquiavèlics.

CHAO

En un mundo futurista en el que humanos y sirenas conviven pacíficamente, Stephan, un apacible oficinista, recibe la inesperada propuesta de matrimonio de Chao, una princesa del reino submarino. Ganadora del Premio Especial del Jurado en Annecy 2025, *Chao* es el debut en solitario de Yasuhiro Aoki.

DRÁCULA

Cuando el príncipe Vladimir pierde a su esposa Elisabeta, su devastación lo motiva a renunciar a Dios. El castigo por su blasfemia es una condena eterna: convertirse en un vampiro. Como Drácula, pasará siglos buscando a la reencarnación de su adorada y, cuando la encuentre, hará todo lo posible para compartir el resto de la eternidad con ella. Esta versión del clásico de Bram Stoker, firmada por Luc Besson, cambia la carga erótica habitual de Drácula por una potente fábula romántica.

THE PYTHON HUNT

Cada any, el govern de Florida convida el públic a participar en un concurs per caçar pitons invasors als Everglades. Durant deu nits, un grup eclèctic de caçadors s'enfronta a un terreny perillós i a criatures nocturnes mentre competeixen entre ells pel preuat premi. Xander Robin presenta el seu primer documental, un retrat precís i profundament humanista que dibuixa uns personatges fascinants al ritme d'un muntatge que recorda el millor Errol Morris. Una proposta única, que també reivindica la preservació dels Everglades a través de la relació entre l'home i la natura.

SISU: CAMINO A LA VENGANZA

Ganadora de la 55a edició del Festival con *Sisu*, Jorma Tommila regresa a las pantallas de Sitges con su secuela, *Sisu: camino a la venganza*. Ahora, "el hombre que se niega a morir" busca reconstruir su hogar: dismantela la casa en la que su familia fue asesinada y se propone conmemorarlos reconstruyéndola en otro lugar. Sin embargo, sus planes pronto se ven truncados: el comandante del ejército rojo que acabó con ellos vuelve para poner el último clavo en su ataúd.

FUCKTOYS

Una odissea amb la ciutat fictícia (i distòpica) de Trashtown USA com a rerefons, on AP (Annapurna Sriram, protagonista, directora i escriptora), una caòtica treballadora sexual, es veu abocada en una espiral d'ansietat després que una lectura del tarot li anunciï que té una maledicció a sobre. Per a resoldre-la, haurà d'arreglar mil dòlars i un cabrit. Un debut impressionant que ens evoca al cinema de Gregg Araki, filmat en 16 mm i amb el focus sobre el lumpen i la llibertat sexual.

NO ONE WILL KNOW

Un hombre muere en un bar de mala muerte de las afueras de París, dejando atrás un billete de lotería premiado. Los testigos de la tragedia se plantean que, manipulando un poco la verdad y dejando de lado su conciencia, podrían quedarse con todo el dinero. Un thriller que plantea con mucho ingenio una narrativa fragmentada.

BLOOD SHINE

La parella de realitzadors Emily Bennett i Justin Brooks, directors d'*Alone With You* (2021), fan un pas en ferm amb la seva última proposta: un film sobre el poder del fanatisme i la soledat buscada. Clara, beata que venera la llum durant rituals sagrats, coneix en Brighthon quan aquest s'escapa uns dies al nord de Nova York per acabar el seu últim guio. Aviat el sumirà en un viatge psicodèlic fent-li creure que el poder està en la fe. Compta amb l'aparició estel·lar de Toby Poser, present al Festival per partida doble.

OPUS

Liderada por John Malkovich y Ayo Edebiri, *Opus* se adentra en el mundo de Alfred Moretti, legendario pop star que desapareció del ojo público hace treinta años sin mayores explicaciones. Ahora, la excusa del lanzamiento de su nuevo disco lo lleva a coordinar una listening party en su aislada residencia de Utah. Ariel Ecton, una periodista que comienza a labrarse una carrera será la única que se cuestione la inquietante comunidad alrededor del showman.

THE OUTCASTS

Un folk horror que ens transporta a la Irlanda de 1810, on la Maura és una jove amb suposats poders que serà expulsada de la seva comunitat. Serveix de frontissa perfecta entre *El demonio* de Brunello Rondi i *La bruja* de Robert Eggers, sobre la concepció del paganisme i l'empoderament femení. Escrita i dirigida per Robert Wynne-Simmons, va tenir una estrena limitada el 1982 per després caure en l'oblit. Ara, arriba a Seven Chances després que el Irish Film Archive (IFI) l'hagi restaurat en 2K.

EL SUSURRO

Lucía y Adrián se refugian en una casa remota para huir del legado maldito de su padre. Sin embargo, allí se encuentran con algo aún peor: una red de criminales que secuestra adolescentes para realizar videos snuff. Lucía deberá enfrentarse a ellos y, a la vez, lidiar con esa maldad heredada que los persigue.

SOY FRANKELDA

El primer llargmetratge en stop-motion fet a Mèxic ens arriba amb el segell de Cinema Fantasma, productora de Roy i Arturo Ambriz, també directors d'aquesta proposta en la qual Frankelda, una escriptora frustrada del segle XIX, viatja al món on viuen tots els personatges que ha creat al llarg de la seva vida, en una aventura guiada per Herneval, Príncep dels Espectres. Allà, haurà d'aconseguir l'equilibri entre els regnes de la ficció i la realitat.

LUGER

Dos matones de poca monta reciben el encargo de una abogada corrupta para recuperar un coche robado. Pero el trabajo, en apariencia sencillo, desembocará en una espiral de violencia por culpa de una misteriosa pistola Luger. Un sorprendente thriller de acción español que aborda la violencia con una inusual contundencia.

CRUSHED

Els valors d'una família cristiana s'enfonsaran després que la filla petita desaparegui en estranyes circumstàncies. Tal com ens té acostumats, en Simon Rumley dota d'una cruesa radical al seu relat, en aquest cas enfrontant temes tan escabrosos com el tràfic de persones i el turisme sexual.

THE SQUARE

Isak es el primer secretario de la embajada sueca en Pyongyang. A pesar de su cargo, mantiene en secreto una relación con Bok-joo, agente de tráfico local. Tras ser vista con un hombre sospechoso, Bok-joo desaparece sin dejar rastro. *The Square* es un trágico romance que explora la pérdida de la individualidad.

DOLLHOUSE

Una parella que ha perdut a la seva filla de cinc anys, adquireix una nina semblant a ella per poder passar millor l'etapa de dol. Anys després, tenen una segona filla que començarà a jugar amb la nina. Una sèrie d'inexplicables situacions relacionades amb la joguina faran que el matrimoni sospiti que està passant quelcom sobrenatural.

A GRAND MOCKERY

Adam C. Briggs i Sam Dixon escriuen i dirigeixen una proposta surrealista filmada en Super 8, tan pertorbadora que va viatjant a través de diferents subgèneres, sobre un home amb una salut mental fràgil. Absorbit per la seva rutina, vagarà per l'interior de la selva de Queensland en una experiència fosca i desoladora, més propera a un tipus de cinema de gènere realitzat als marges i amb l'esperit d'aquelles propostes d'ozploitation.

ANYTHING THAT MOVES

Perdut en la voràgine i la immensitat de la ciutat de Chicago, en Liam té sempre una jornada laboral convulsa. Part repartidor i part treballador sexual, la seva libido inesgotable sembla moure la seva vida cap al camí d'una telenovel·la de passions, fins que els crims d'un assassí en sèrie es creuen en el seu camí i el posen al punt de mira de la policia. Ell està disposat a resoldre aquest misteri d'especulacions i conspiració, costi el que costi.

UN FANTASMA ÚTIL

Tras la trágica muerte de su pareja, March se ve sumido en el duelo. Su vida da un giro radical cuando descubre que su espíritu se ha reencarnado en una aspiradora. Por muy absurdo que parezca, su vínculo se fortalece más que nunca, pese al rechazo de su familia. Ratchapoom Boonbunchachoke debuta en el mundo del largometraje con una comedia repleta de elementos surrealistas, como una escena de sexo con un electrodoméstico poseído. Una de las joyas del fantástico asiático más weird del año.

EL DESCENDIENTE

Peter Cillella, un dels actors protagonistes de *Resolution*, presenta la seva primera pel·lícula, produïda per Justin Benson i Aaron Moorhead. Després de presenciar uns misterioses explosions de llum al cel, en Sean comença a experimentar una sèrie de visions que el faran dubtar de si ha estat abduït per extraterrestres o si tot és fruit de la seva paranoia.

PRESENTA ESTOS CUPONES EN LA TAQUILLA VERDI O VERDI PARK Y CONSIGUE DESCUENTOS EXCLUSIVOS EN TU ENTRADA DE CINE O COMPRA DE DVD Y BLU-RAY

DESCUENTO
ENTRADA DE CINE

3€

VÁLIDO HASTA EL 31/12/2025
POR LA COMPRA DE 1 ENTRADA ESTÁNDAR
NO VÁLIDO EL DÍA DEL ESPECTADOR,
FESTIVO O VÍSPERAS DE FESTIVO
NO ACUMULABLE

DESCUENTO
DVD

2€

VÁLIDO HASTA EL 31/12/2025
POR LA COMPRA DE 1 DVD
DE NUESTRO CATALOGO
NO ACUMULABLE

DESCUENTO
BLU-RAY

2€

VÁLIDO HASTA EL 31/12/2025
POR LA COMPRA DE 1 BLU-RAY
DE NUESTRO CATALOGO
NO ACUMULABLE

PM. --:--
OCT. 2025

CINES
VERDI

CON
SITGES

58 FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

OFFICIAL
MERCHANDISING

DEL 9 AL 19 D'OCTUBRE

FANTASTIC PRODUCTS

THE ORIGINAL
CHA CHA

TOTAL FANS

VIVA SITGES

MERCH ANDI SING

VIVAN LOS MUERTOS

TERROR FOREVER

WWW.CHA-CHA.ES
@THEORIGINALCHACHA
WWW.SITGESFILMFESTIVAL.COM

EXTERIOR DE L'HOTEL MELIA
PLATJA DE SANT SEBASTIÀ

FANSHOP
10AM -10PM

SITGES

58 FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

Les diaboliques

MARES

A *Silencio*, la nova minisèrie d'Eduardo Casanova dividida en tres temporalitats —l'edat mitjana, els anys vuitanta i el 2030—, l'herència (en el sentit immaterial del terme) és un dels temes principals. Una família de vampiresses que es passa segles i segles habitant l'estigma de la diferència i amb una greu dificultat per a obtenir sang neta (després que la pandèmia de la pesta infectés la d'un bon grapat d'humans), arriba al segle XX amb unes quantes baixes. De les germanes només en queda una, que amb la seva filla Malva, una *xucasang* lesbiana que s'enamora d'una mortal drogoaddicta, Triana (María León), hauran d'obtenir hemoglobina sintètica de contraban si volen seguir "vives". D'aquesta manera, els papers de la mare i la filla s'inverteixen i serà la més jove qui cuida la Verònica, una matriarca moribunda —interpretada per una irreconeixible Ana Polvorosa— amb el sentit de l'humor més àcid de la proposta.

Com cada any, diversos referents de maternitats campen per la programació del Festival. Parlem de dues de les propostes clau d'enguany: per una banda, tenim l'austríaca *Mother's Baby*, primera incursió en el thriller de Johanna Moder que, tot i no pertànyer estrictament al gènere per se, sí que presenta evidents elements terrorífics. La Julia arriba als quaranta sense saber si podrà ser mare, però gràcies als nous mètodes del Dr. Vilfort els seus "sominis" es faran realitat. Uns somnis que aviat es converteixen en malsons: el seu instint matern no acaba d'explotar i tothom l'assenyalarà com a "mala mare". En el cas de *Si pudiera, te daría una patada*, de l'actriu i directora Mary Bronstein, la Linda (personatge gràcies al qual Rose Byrne va rebre el Premi a Millor Interpretació a la Berlinale), se sumeix en un bucle d'autoboicot i culpa que també la fan semblar una mare terrible (picada d'ullet al magnífic llibre del nostre redactor Javi Parra *La madre terrible en el cine de terror*). Des de l'humor negre, però amb moments visceralment punyents, el film d'A24 posa el focus en tot allò que allunya a la Linda del cànon de la dona/mare perfecta. La protagonista haurà d'enfrontar els seus propis monstres (l'ansietat, l'estrès i la por) mentre intenta sobreviure a la bogeria de tenir una filla malalta, el pare de la qual està pràcticament absent, i continuar amb la seva carrera professional.

BELIT LAGO

El director regresa a las corporalidades disidentes con *Silencio*, una miniserie vampírica con una importante metáfora en su centro.

Eduardo Casanova

Por Brunella Tedesco

En los ochenta, en plena crisis del VIH-SIDA, el gobierno de Ronald Reagan intentó bajar el volumen de la conversación en torno al virus, un silencio en el que miles de personas fueron acalladas para siempre. La campaña "silencio = muerte" respondió alzando la voz y cubriendo las paredes de EEUU con su eslogan. Ese es el punto de partida de Eduardo Casanova, quien presenta la miniserie *Silencio* en Sección Oficial. Su metáfora central: un grupo de vampiras devastadas por las enfermedades de los humanos y por siglos de vivir en la oscuridad.

¿Cómo fue tu trayecto desde el eslogan "silencio = muerte" hasta esta historia de vampiras?

Creo que no ha habido un momento en el que yo llegara a esta historia. Todo lo que he hecho es algo que siempre ha estado en mí y que siempre he querido contar. Vengo contando la misma historia, que es hablar de personas silenciadas, vulnerables o que están en los márgenes. En este caso, elegí la figura de la vampira porque me encanta el cine de terror y me parece que no hay nada más terrorífico que el silencio. Y también porque, al igual que a las personas con SIDA, se les considera monstruos sociales.

Hace un tiempo dijiste que solemos caer en el equivoco de pensar que el cine social solo puede ser costumbrista. En términos de comentario social, ¿qué sientes que alcanzas trabajando desde la metáfora, lo fantástico y lo tragicómico?

Te voy a ser muy honesto: yo trabajo desde la metáfora porque de momento no sé hacerlo desde otro lugar. Junto a la poesía, ambas han sido mis aliadas porque son una gran máscara. Siempre he trabajado con la tragicomedia porque no contemplo la tragedia sin el humor. No concibo mis propios traumas o conflictos si no hago *punk* o comedia negra sobre ellos. Me parece que eso es muy sanador y me ha ayudado mucho.

Cuando salió tu documental *Al margen* dijiste que te sentías muy a gusto con tu dirección de arte usual, pero al mismo tiempo que te "oprimía ese lazo rosa". Aquí regresas a la paleta de colores habitual y redoblas la propuesta estética. ¿Cómo fue desarrollar la propuesta de arte de esta película?

El *camp* y el *kitsch* son mis religiones. La verdad es que todavía me siento encerrado en ese "lazo rosa", en esa cárcel rosa, pero para la propuesta estética de esta película he tirado de mi zona de confort. Creo que es una estética que funciona muy bien y he hecho el pequeño ejercicio, al ser un trabajo más honesto, de acercarme a una parte más real, a una cámara en mano, a mostrar otros colores. Pero en realidad siempre utilizo el rosa para protegerme. Cuando escribo algo tengo miedo de que eso cuente demasiado sobre mí, entonces cojo el guion y lo vomito de rosa. Sin duda alguna mi caparazón es el rosa.

"Yo trabajo desde la metáfora porque de momento no sé hacerlo desde otro lugar. Junto a la poesía, ambas han sido mis aliadas porque son una gran máscara"

¿Cómo fue aproximarte a una figura monstruosa que ya tiene tanto recorrido? Porque tomas algunas decisiones a nivel de mitología que son contrarias al lore del vampiro.

Siempre me hago una pregunta: "¿dónde están escritas las normas?" Si alguien me pasa las normas escritas, yo las sigo. Pero no hay una norma que diga que los vampiros son solo hombres, como ha pasado en toda la historia del cine. No hay una norma de que las personas con VIH solo sean hombres homosexuales. La realidad es todo lo contrario: el mayor número de personas con VIH a día de hoy son mujeres, sobre todo en África. Entonces, para trabajar esta poética de unir la problemática de la pandemia del VIH con el vampirismo tenía que cambiar unas normas que nadie me ha dicho que no se podían cambiar, como la transmisión del vampirismo, porque las personas con VIH indetectables no transmiten el VIH. La ficción me permite poner mis propias normas. Las normas que no me permite poner la sociedad y la vida real, yo me las permito en la ficción, que es mi resguardo.

¿Me puedes comentar cómo fue el trabajo con Óscar del Monte en el diseño de las vampiras?

El trabajo con Óscar del Monte es algo que quiero reivindicar. Para mí lo más importante es que en *Silencio* se reivindique la figura de Óscar. Él se ha encargado de algo que se me ha criticado mucho: la realidad, el tapar a las actrices o los actores con mucho maquillaje y prótesis. No dejarles respirar, ver, abrir la boca. Óscar es mi gran aliado para construir esas máscaras que tapan a la gente. No hay nada en *Silencio* que sea CGI ni IA, es todo maquillaje artesanal. Tengo una gran obsesión por tapar caras.

"Cuando escribo algo tengo miedo de que eso cuente demasiado sobre mí, entonces cojo el guion y lo vomito de rosa"

¿Qué referentes usasteis para diseñar a las vampiras?

Si te fijas, las caras de los primeros enfermos y enfermas de SIDA al inicio de la pandemia —cuando todavía no había medicación y fallecían— quedaban cadavéricas, con los pómulos marcados, las orejas que parecían más grandes. Entonces para fortalecer más la metáfora de las vampiras y de las personas con SIDA o VIH silenciadas creamos unas vampiras que pudiesen recordar a todas esas personas que ya no están.

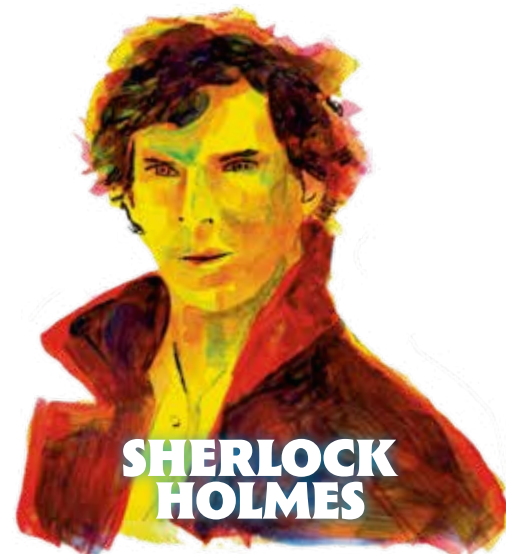
¿De dónde viene tu interés por las corporalidades disidentes?

Viene por dos lados. Lo primero, por esto de las normas: en algún momento alguien nos dijo qué cuerpo debe tener una persona y eso ha creado mucho sufrimiento. Y luego, por otro lado, yo escribo desde lo que me pasa, y muchas veces me siento como un bicho raro por dentro. Lo que sientes por dentro es lo que realmente eres. Entonces por eso me sale trabajar con físicos disidentes, porque por dentro siento que hay algo disidente también en mí. ■

Elemental, estimat Benedict

Si ens endinsem en la filmografia de l'actor nominat a l'Oscar per *The Imitation Game*, trobarem diverses manifestacions del fantàstic. Potser la més coneguda sigui la del seu personatge de Doctor Strange dins de l'univers cinematogràfic de Marvel; la més curiosa, el seu paper de Frankenstein i el monstre en l'obra de teatre dirigida per Danny Boyle, gràcies a la qual va guanyar un Premi Olivier; i l'última, la pel·lícula presentada a la Secció Oficial del Festival, *Esa cosa con alas*, un drama familiar que serveix com a refugi filmic de tot aquell que hagi experimentat la pèrdua d'algué estimat. A continuació, un petit recorregut pels papers més icònics d'una de les Màquines del Temps d'aquesta 58a edició.

SHERLOCK HOLMES

DOCTOR STRANGE

KHAN

De 2010 a 2017, l'actor es va posar en la pell del detectiu més famós de la literatura moderna, creació d'Arthur Conan Doyle, traslladant-lo al Londres actual. Extremadament intel·ligent i analític, el Sherlock de Benedict, tan emocionalment inepte com qualsevol de les versions anteriors del personatge, es caracteritza per anar sempre acompanyat de Martin Freeman, actor que interpreta el seu company Watson. Guanyadora de sis Premis BAFTA i un Satellite Award, va recollir excel·lents comentaris per part de la crítica internacional.

L'univers Marvel és inabastable, però un dels nostres personatges preferits és el del Doctor Stephen Strange, un excirurgia obsessionat amb la seva carrera, la vida del qual fa un gir inesperat quan pateix un accident de cotxe que li deixa les mans inservibles. Gràcies al personatge de l'Anciana, es convertirà en el Bruixot Suprem, un home místic capaç de manipular el temps i altres realitats, sempre amb l'ajut dels seus objectes màgics: el Mantell de Levitació per poder volar i el seu talismà l'Ull de l'Agamotto.

Un dels antagonistes més icònics de la saga de ciència-ficció creada per Gene Roddenberry és, sens dubte, Khan Noonien Singh, inicialment presentat com John Harrison al film de J.J. Abrams *Star Trek: En la oscuridad*. Aquest sobrehumà modificat genèticament va ser creat durant les Guerres Eugèniques com a individu despiadat no exent de carisma. De fet, serà un dels enemics més formidables del film, guiat per la seva pròpia idea de justícia i que aporta un punt més de foscor respecte a la interpretació anterior del personatge, encarnada per Ricardo Montalbán el 1982 a *Star Trek II: La ira de Khan*.

GRINCH

FRANKENSTEIN I EL MONSTRE

PAÏRE

A la versió animada del *Grinch* de Yarrow Cheney i Scott Mosier, més fidel al llibre i a l'especial televisiu de 1966, Cumberbatch li posava veu a una suavitzada versió del monstre verd més icònic (amb el permís de Shrek) de l'univers de les criatures del cinema familiar. El mal humor de l'enemic número 1 de l'època nadalenca aquí s'entén com a resultat d'una infància solitària i infeliç, de manera que el personatge, també gràcies a l'actuació vocal de l'actor londinenc, queda més humanitzat.

L'any 2011, el cineasta Danny Boyle estrenava a Londres l'obra de teatre basada en el clàssic de Mary Shelley escrita pel dramaturg Nick Dear. Una de les particularitats d'aquest projecte va ser que els personatges de Víctor Frankenstein i de la criatura eren representats de forma alterna per Cumberbatch i Jonny Lee Miller, de manera que ambdós actors exploraven la dualitat entre creador i creació des de dues perspectives diferents, treballant, a la vegada, en les seves similituds. L'obra va ser retransmesa a sales de cinema dins del programa del National Theatre Live.

L'estrella anglesa aterra a Sitges amb dues fites clares: recollir la seva Màquina del Temps i presentar la seva última pel·lícula com a protagonista. Al debut en el llargmetratge de ficció de Dylan Southern, l'intèrpret encarna un pare sumit en una depressió causada per la mort de la seva dona i mare dels seus dos fills, a qui d'ara endavant haurà de cuidar en solitari. Abans, però, s'haurà d'enfrontar al corb gegant que s'ha colat a casa seva. Un relat molt personal sobre el dol que entendrirà el cor del públic sitgetà.

T'agrada i vols treballar en el món de la gastronomia? Visita'ns!

INSTITUT
JOAN RAMON
BENAPRÉS
Sitges

Avinguda Camí de la Fita, Sitges 08870
93 894 37 12
a8043981@xtec.cat

Hi ha llocs on només et porta el cinema. Bé, i Renfe.

Palau de Partarrú
Estació de Llanes
Pots visitar-lo, però compte amb els amics imaginaris!

renfe

Nancy Loomis recibe el premio WomanInFan en esta edición de Sitges, en la que celebramos su icónica carrera.

Nancy Loomis

Por Javier Parra

Pocas actrices tienen la categoría de haberse convertido en iconos pese a haber sido secundarias. La figura de Loomis, directamente relacionada con la carrera de John Carpenter, es una de las más representativas de esto. Tras haber estado presente en *Asalto a la comisaría del distrito 13*, fue Annie en *La noche de Halloween*. Repetiría luego en *Halloween II: Sanguinario*, *Halloween III: El día de la bruja* y también estuvo en *La niebla*.

Debutaste con John Carpenter en *Asalto a la comisaría del distrito 13*, en la que no solo actuaste, sino que también lideraste el departamento de vestuario. ¿Cómo recuerdas aquella primera película?

En realidad, todos hicimos de todo. Teníamos un presupuesto muy ajustado y eso hizo que en el equipo tuviésemos que cumplir diferentes roles además de interpretar. Pese a ser conocedor de nuestras limitaciones, John quería una película grande. Su principal preocupación era rodar con Panavision, así que hasta que no consiguió esa gran cámara no se quedó tranquilo, y ahí se fue todo el dinero. Yo fui la encargada del vestuario, que es lo que más ha trascendido, pero en realidad también me hice cargo de la escenografía y estuve ayudando en el departamento de producción. ¡Y lo pasé genial! De hecho, lo hice más veces, trabajé en varias películas estudiantiles que rodaban los universitarios. En el cine se aprende a hacer de todo. Así que para mí era normal.

Estoy seguro de que el trabajo en esa época era diferente al de hoy.

Sí, el cine en sí es muy diferente hoy en día. Eso pasa por la llegada del vídeo y, después, del digital. Ahora puedes grabar una toma y saber al instante si la vas a conservar o no. En aquellos tiempos, no lo sabías. Tenías que esperar a que los montadores tomaran una decisión. Había que hacer muchas tomas para asegurarse de que lo tenías todo bajo control. Como John no tenía dinero para eso, fue muy bueno y confió totalmente en que su equipo estaría ahí para él. Normalmente

hacia siempre una o dos tomas y ya. A mí eso me daba miedo. Tú imagínate: yo estaba acostumbrada al teatro, donde previamente han habido muchos ensayos y estás representando a un personaje en tiempo real, desarrollando una secuencia cronológica para la construcción de ese personaje, pero actuar frente a una cámara y cortar las tomas me parecía muy perturbador. Nunca acabé de acostumbrarme del todo.

“En mi primera convención fui consciente de que con *La noche de Halloween* habíamos hecho una gran película”

¿Y cómo era trabajar con John Carpenter?

Genial. O sea, él era mi amigo de antes. De hecho, muchos del equipo ya éramos amigos. Éramos unos chavales punks que querían hacer una buena película. Como teníamos muchas limitaciones, eso afectó de manera directa a la estética que elegimos. Todo era muy rudimentario, estábamos en plan “vamos a lograr que esto funcione, aunque solo sea con chicle y palillos, va a funcionar”. Y funcionó, hasta cierto punto. John desarrolló un estilo propio a la hora de rodar. Su sentido del humor y el lenguaje que establece con el público funcionó a la perfección.

En Sitges Clàssics hemos podido disfrutar de *La niebla*, título de 1980 de Carpenter en el que estuviste con leyendas de la talla de Janet Leigh, Adriene Barbeau o Jamie Lee Curtis. ¿Qué fue lo más complicado de aquel rodaje?

Aunque parezca un chiste, lo peor de rodar *La niebla* fue la propia niebla. Se trató de un problema técnico. Tenía que haber mucha y era necesario que las máquinas funcionaran cuando se necesitaba, y que además el clima acompañase. Estábamos rodando en el norte de California a principios de primavera, y las

condiciones atmosféricas no eran las más adecuadas. Y luego estaba ese otro tema importante: la niebla era tóxica. Eran muchas cosas las que tenían que salir bien a la vez para conseguir un buen efecto en cámara. Hubo muchos retrasos y muchas palabrotas. El olor era horrible, y todos supimos desde el principio que eso era una mala señal, pero ya no había alternativa, y ningún movimiento ambientalista estaba allí para decirnos: “Lo siento, el estado no permite esto”. Pero también hubo anécdotas divertidas, como por ejemplo: cuando el departamento de producción hizo las manos de los fantasmas, que gotean algo que parece asqueroso, era en realidad una mezcla de melaza y avena. Parecía que acababan de salir del barro, de un pantano, pero fue muy divertido hacerlo y además estaba delicioso. Así que no todo fue tóxico.

“Aunque parezca un chiste, lo peor de rodar *La niebla* fue la propia niebla. Se trató de un problema técnico: era tóxica”

¿Y qué se siente al ver que el legado de Annie, tu personaje en *La noche de Halloween*, sigue siendo recordado como uno de los más icónicos del cine de terror?

Es de lo más extraño. Es la parte más insólita de mi vida. Yo hice muy pocas películas, y luego me dediqué a mi familia. En determinado momento, como que me olvidé de esa parte de mi carrera. Hice otras cosas, me hice escultora y me mantuve muy ocupada, involucrada en la vida de mis hijos, su educación y luego me hice maestra. Fue con la llegada de Internet cuando todo empezó a cambiar para mí. Antes, no era consciente de nada. Luego vinieron todas esas convenciones, en las que de repente te dicen que eres una estrella. Descubres que tienes muchos fans que te recuerdan por

haber sido Annie. En mi primera convención quedé impactada. Aún no lo supero. Fue muy divertido. Ahí fui consciente de que habíamos hecho una gran película [*La noche de Halloween*].

¿Qué se siente estar aquí en Sitges recibiendo un WomanInFan Award?

Es maravilloso y muy dulce. Me enorgullece mucho que me reconozcan así, en un lugar donde la gente se reúne porque les encanta hablar de cine, ver películas y celebrar este arte. ■

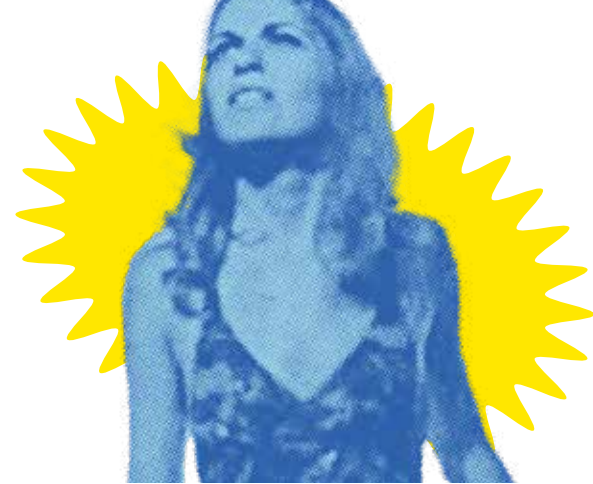
KYLE RICHARDS

Potser la Kyle Richards sigui més coneguda per la seva participació en el reality televisiu *The Real Housewives of Beverly Hills*, però també la podem recordar per interpretar la Lindsey, l'únic personatge, juntament amb la Laurie, capaç de sobreviure a un enfrontament directe amb en Michael Myers en tota la saga (principal) de *Halloween*. Més de quaranta anys després, en el seu mític retorn al personatge a *Halloween Kills*, és fins i tot capaç de mirar la mort als ulls i clavar-li un cop de totxo.

SARAH MICHELLE GELLAR

L'any 1997 va ser el més important de la carrera de Gellar: després del debut de *Buffy, cazavampiros* al març, a l'octubre va arribar *Sé lo que hicisteis el último verano*, i al desembre, *Scream 2*. Amb el rol de vanitosa —però enginyosa— que ja l'estava caracteritzant, Gellar, com a Cici Cooper, realitza a *Scream 2* un veritable tour de force emocional digne dels millors episodis de *Buffy*. Amb el *Nosferatu* de F. W. Murnau de fons a la televisió, Gellar li tira tot el que troba a *Ghostface*, i ell li torna el favor llançant-la pel balcó.

TERI MCMINN

Poques demostracions més evidents de la importància d'un personatge secundari en una pel·lícula que el fet que la seva mort sigui l'eix central del pòster; en aquest cas, de *La matanza de Texas*. És el que passa amb la Pam, interpretada per Teri McMinn, el tràgic destí de la qual inclou ser penjada viva d'un ganxo de carnisseria. Un dels moments més icònics del terror, que ha perdurat en la memòria col·lectiva com molt més sanguinari del que en realitat era. Una scream queen sense corona que va convertir el crit en un acte profundament agònic.

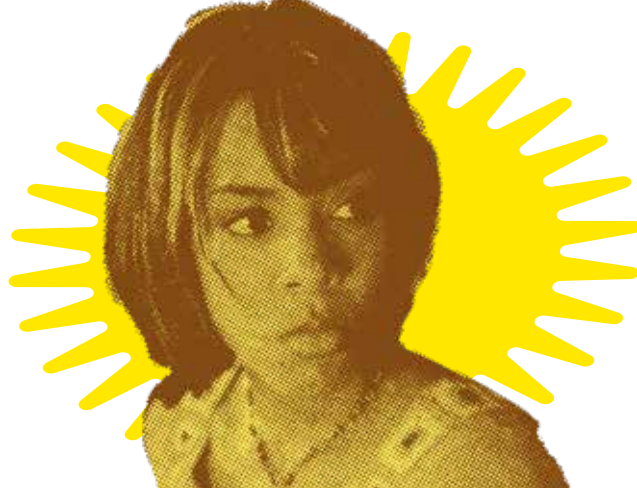
SECUNDÀRIES I REINES

La Jedet cantava amb la Ms Nina allò de “todas somos reinas y no importa de dónde vengas”, oda a la sororitat que ens serveix per a reivindicar, arran de la visita de la Nancy Loomis a Sitges, altres actrius secundàries de l'slasher que van robar-se el xou, protagonitzant seqüències que han passat a la història i han servit perquè aconseguixin la seva pròpia corona com a reines del terror.

JENNIFER RUBIN

De les morts més originals i visualment potents de tota la saga *Malson a Elm Street*. Una fantasia, vista a la tercera part de la saga, que uneix gòtic i punk en un carreró brut, que perfectament podria haver sortit d'un relat de Clive Barker. La Taryn intenta acabar amb en Freddy amb les seves pròpies armes, desencadenant un moment tant icònic com cruel, quan aquest converteix les seves fulles de metall en xeringues. Les marques d'heroïna al braç de la noia es transformen en boques, emfatitzant l'addicció de la pobra Taryn.

KELLY ROWLAND

En ple auge de Destiny's Child, i després del seu primer disc com a solista, la cantant va debutar al cinema amb un dels personatges més sassy del slasher a *Freddy vs Jason*. Després que Freddy triï matar-la a ella (al so del problemàtic “how sweet, dark meet”), la Kia de Rowlands contraataca amb un read feroç: des de “jersei nadalenc” fins a “ganivets de mantega”, la cantant fins i tot insulta el membre —o les armes?— de Freddy. És Jason, però, serà qui doni la rèplica final, amb un cop de matxet que la catapulta pels aires.

El Sabor Original
lo tenemos nosotros.
Lo llevas bebiendo
30 años.

¡Pruébalo!

UN REFRESCO DE TÉ
DE LA FAMILIA
Coca-Cola

TOP
CORN
PALOMITAS

DÉJATE
Sorprender

TOP
CORN
palomitas
ZUMIE

CHECK-IN A LA COMEDIA DEL HORROR

9 - 19 OCTUBRE 2025

MELIÀ SITGES PATROCINADOR Y SEDE OFICIAL DEL
SITGES 58 FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

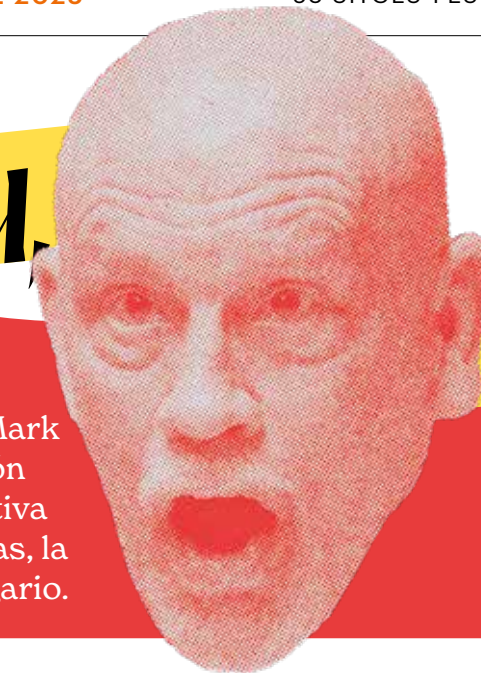
MELIÀ
SITGES

We accept you,

one of us

Opus, largometraje de debut de Mark Anthony Green, llega a la Sección Oficial aportándole una perspectiva contemporánea al cine sobre sectas, la peor cara de nuestro espíritu gregario.

Por Brunella Tedesco

Rodeada de periodistas, personalidades de la televisión e influencers, la reportera Ariel Ecton se comienza a dar cuenta poco a poco de que el brillo que resplandece en los ojos de los demás ha llegado a una escala cegadora. Ella, la más joven del grupo, es la menos afectada por su propio status profesional y por la adoración que rodea a Alfred Moretti, ídolo pop de finales del siglo pasado interpretado por el siempre intrigante John Malkovich —como ya lo tenían claro Spike Jonze y Charlie Kaufman—. En el retiro de Moretti, “el único artista vivo que ha logrado 38 singles en el número uno de *Billboard*”, es Ariel la única que nota algo raro. Algo que no cierra del todo en las ropas azules conjuntadas, las risas complacientes, las habitaciones con propósitos extraños, y —el repulsivo catalista de sus sospechas— un pan comunal cubierto de saliva que todos se deben pasar entre sí. De la mano de Malkovich y una siempre inquietante e incómoda Ayo Edebiri, *Opus*, debut de Mark Anthony Green (experiodista), trabaja con los motivos visuales y narrativos del cine de

sectas para proponer una reflexión sobre el talento artístico, la celebridad y el poder del carisma.

La equiparación que *Opus* hace entre el culto a la personalidad y el comportamiento sectario genera un mundo con el que es fácil conectar; pocos estamos exentos de aquel efecto magnético que generan la *star quality* y el *showmanship* de los artistas, sea en pantalla o en escenario. El universo en torno a Moretti resulta por esto más familiar que otros tantos grupúsculos sectarios del cine de terror, en especial aquellos en torno al satanic panic, uno de los pánicos morales más difundidos de la cultura estadounidense. Ayudado por la ola de conservadurismo que reinó en los años ochenta, el satanic panic también estuvo marcado por antecedentes reales como los asesinatos perpetrados por Charles Manson y sus seguidores —no es baladí que Manson antes hubiese perseguido una carrera en el mundo musical—. De forma tristemente anticipatoria, *La semilla del diablo*, de Roman Polanski, también fue

uno de los pilares de ese pánico, con una magistral Ruth Gordon a la cabeza de un grupo de satanistas que explota los terrores maternos del personaje de Mia Farrow, así como las inquietudes generacionales sobre la emancipación de la mujer. Ese mismo año, 1968, la Hammer lanza uno de sus grandes éxitos, *The Devil Rides Out*, con Christopher Lee, que también exploró estos temores. Con un andamiaje estético más enfático, un imaginario de tónicas, pentagramas y demonios cabrios que continúa resultando tan atractivo a día de hoy, como hizo evidente *The House of the Devil*, de Ti West en 2009.

Pero quizá el folk horror haya sido el subgénero que más ha explotado la potencia de lo sectario. Enfocado justamente en sistemas de creencias paganas y actos rituales —muchos de ellos sexuales—, películas como *The Wicker Man*, de 1973 (también con Lee), *Children of the Corn*, de 1984, o *Midsommar*, de 2019, nos sumergen en mundos en los que el sacrificio en pos de la naturaleza es la máxima estrella. ■

Cosa de Hembra
Por Javier Parra

Noves Visions nos trae dos propuestas de cine no hetero, rodado en 16 mm y alejado del mainstream. *Anything That Moves*, una de las propuestas más irreverentes de esta edición, con producción de Vinegar Syndrome y dirigida por Alex Phillips, luce como una película perdida de los setenta. Cine exploit extrapolado al día de hoy sobre un chapero bisexual (Liam, interpretado por Hal Baum) y su odisea en la urbe. En el punto de mira por culpa de unos brutales asesinatos, esta especie de *Maniac* para chicas y maricas no solo tiene un mensaje antisistema a celebrar, sino que cuenta con una de las escenas más bizarras del año, con una ciega que se excita al escuchar sexo gay.

El double feature perfecto junto a *Fucktoys*, debut de Annapurna Sriram y también con una trabajadora sexual como protagonista. La directora y guionista es AP, quien en el distópico Trastown USA, deberá poner fin a una maldición. Una tarotista (Big Freedia) le informa de tal infortunio y para acabar con este deberá reunir mil dólares y un cabrito para sacrificar. La cineasta demuestra ser un torbellino que abandera el *Stop heteros* y no se corta a la hora de transgredir y mostrar con total naturalidad el lumpen en pantalla. Un canto de libertad sexual (viva Brandon Flynn disfrutando sin tapujos de las maravillas del sexo anal) que funciona como azote para la masculinidad más frágil (y ridícula). Estoy seguro de que no recordará un mejor uso del tema “Shut up (and Sleep with Me)” de Sin With Sebastian que verás aquí.

2025

FLAIXBAC®

FLAIXBAC COL·LABORA AMB
SITGES - 58 FESTIVAL INTERNACIONAL
DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

SITGES
58 FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

09.10-19.10

Carta d'amor al cinema d'acció de Hong Kong dels anys vuitanta i noranta, *The Furious* va convertir l'Auditori de Sitges en una festa en flames plena de coreografies impossibles executades a la velocitat del llamp. Entrevistem a Kenji Tanigaki (director) i Miao Xie (actor) per a desgranar els secrets d'aquest clàssic instantani de les arts marcial.

Kenji Tanigaki i Miao Xie

Per Xavi Sánchez Pons

Feia temps que el públic buscava una nova proposta que fos capaç d'igualar els nivells d'adrenalina i perfeccionisme de les seqüències d'acció que apareixien en les fantàstiques *The Raid* i *The Night Menges for Us*. Doncs bé, aquesta ha arribat i es titula *The Furious*, un projecte somiat pel seu director, Kenji Tanigaki (conegut per la seva feina com a coreògraf d'escenes perilloses al cinema), i pel seu actor principal, Miao Xie, una estrella xinesa de les arts marcial que, després d'un bon nombre de pel·lícules estrenades al seu país, es revela internacionalment amb *The Furious*.

“Soc un fanboy del cinema d'acció de Hong Kong”

Ha estat *The Furious* el vostre projecte somiat després de tenir tanta experiència al cinema d'acció?

(Kenji Tanigaki) Sí, per descomptat, perquè normalment treballa com a director d'escenes d'acció, així que dirigir una pel·lícula sencera era un desig. L'oportunitat ens la va donar el nostre productor Bill Kong, i em sento molt afortunat.

(Miao Xie) Crec que, com a actor d'acció, poder rodar una pel·lícula així és definitivament un somni. I, ahora, tenir l'oportunitat de treballar amb Kenji, que és el meu ídol, em fa molt feliç. Crec que vam fer una pel·lícula d'acció molt, molt bona. Personalment, n'estic satisfet.

Una de les coses que més m'han agradat de la pel·lícula és que cada lluitador té el seu propi estil d'arts marcial, i això ajuda a descriure la personalitat de cada un d'ells.

(Kenji Tanigaki) Sí, cada personatge té el seu propi rerefons d'arts marcial. Miao Xie practica el wushu, que és kungfú; Taslim lluita amb tècniques de judo indonesi; Yayan Ruhian és especialista en pencak silat, un art marcial propi d'Indonèsia; Joey Iwanaga és japonès, però va créixer als Estats Units, així que practica el karate i una mica de taekwondo; i el tipus d'art marcial que fa Brian Le és molt difícil de descriure...

“Vam dedicar divuit dies i divuit nits a rodar la baralla final”

A mi Brian Le em va recordar a Blanka de *Street Fighter*.

(Kenji Tanigaki) Molt bona comparació! Relacionat amb això, algú em va dir fa poc que Brian Le semblava sortit de *Super Smash Bros*, i que la baralla final també s'assemblava a aquest videojoc. Dit això, el seu estil s'acosta bastant al kungfú.

Les escenes d'acció de *The Furious* són *bigger than life* i estic convençut que no va ser fàcil rodar-les.

(Kenji Tanigaki) Aquesta vegada, el nostre procés de creació de la història i de pensar en les seqüències d'acció va ocórrer al mateix temps. Per exemple, volíem situar una baralla en una fàbrica, però volíem fer quelcom diferent. Llavors, vam pensar que si la pel·lícula estava situada a Bangkok podíem ambientar-la en una fàbrica de gel, i així homenatjar de pas la mítica *Karate a mort* a Bangkok de Bruce Lee. També vam intentar ser originals quan el personatge de Miao Xie corre perseguint la furgoneta on porten a la seva filla. No és només una carrera, és alguna cosa més.

Continuant amb les escenes d'acció, estan tan bé coreografiades que a vegades sembla una espècie de ballet violent.

(Miao Xie) La metàfora que utilitzes comparant-les amb el ballet és molt bona. Crec que aquesta pel·lícula té lluites intenses, però no cruels. I es poden veure moltíssims detalls en el disseny de l'acció.

Quina va ser la set piece més difícil de rodar?

(Kenji Tanigaki) En general, crec que els actors ho van passar malament. Cada seqüència d'acció és molt difícil, però la més complicada va ser la baralla final. Només teníem seixanta dies de rodatge, i a aquesta li vam dedicar divuit dies i divuit nits. Recordo que vam dormir poquíssim durant aquelles jornades. Per sort no va haver-hi ferits, però Miao Xie va haver d'anar un dia a l'hospital perquè tenia la pressió alta i li van haver de donar medicació per a baixar-la.

(Miao Xie) Per a mi va ser la part de la baralla en la gàbia octogonal, perquè en aquesta seqüència haig de fer servir un martell per a colpejar a la gent, cosa que durant el meu entrenament mai vaig aconseguir. Fins i tot en el set de rodatge pensava que no funcionaria. Però al final, amb una mica de sort, va acabar sortint.

***The Furious* em va semblar un homenatge molt treballat a les pel·lícules d'acció de Hong Kong dels anys vuitanta i noranta. De fet, hi ha una seqüència perillosa amb una nena que cita directament a un dels clàssics de l'època, la fantàstica i bogíssima *Fatal Termination* de 1990.**

(Kenji Tanigaki) Efectivament és una cita a *Final Termination*. Igual que tu, soc un fanboy del cinema d'acció de Hong Kong. De fet, hi ha més homenatges a la pel·lícula. Per exemple: el xandall que porta Yayan Ruhian és una picada d'ullet al Bruce Lee de *Jugant amb la mort*.

Ara que esmentes a Yayan Ruhian, un dels millors artistes marcial del món, com va ser treballar amb ell?

(Kenji Tanigaki) En primer lloc, Ruhian és un gran cavaller, i aquest mes complirà 56 anys! A la pel·lícula s'enfronta a Joe Taslim, un actor que és el doble de gran que ell, així que vam decidir donar-li el detall de l'arc i les fletxes per a fer-lo més perillós. Al set això ho anomenem “el archery fu”. Yayan va fer una gran feina i la seva actitud va ser molt agradable. És molt fàcil treballar amb ell.

(Miao Xie) Quan vaig rodar escenes amb ell no el vaig tractar amb més cura per ser el més gran de tots. Vaig posar-hi totes les meves forces, però Yayan va continuar operant de manera increïble. Té unes bases molt sòlides en arts marcial. Definitivament, és una llegenda.

“Yayan Ruhian és una llegenda”

Per a acabar, parlem de Joe Taslim, una de les estrelles indiscutibles del cinema d'acció actual. A *The Furious* ho dona absolutament tot.

(Kenji Tanigaki) És molt bo i, a més, treballa molt bé en equip. Joe Taslim em va donar moltes idees durant el rodatge que vaig acabar incloent a la pel·lícula, com, per exemple, les primeres converses que té el seu personatge amb el mut interpretat per Miao Xie, que són improvisacions seves realment brillants.

(Miao Xie) Joe Taslim és un actor d'acció molt professional. Va ser un luxe treballar amb ell. ■

Guanyadora del I Premi Josefina Molina de Guió de Llargmetratge Fantàstic d'Autoria Femenina.

Ángeles Huerta

Per Guillermo Tato

La directora i guionista Ángeles Huerta ha rebut a Sitges el Premi Josefina Molina de Guió de Llargmetratge Fantàstic d'Autoria Femenina pel seu projecte *Lampreas*. La responsable de *O corpo aberto* ens ha dedicat uns minuts per parlar del seu projecte, així com de les seves influències i de la inclusió de la dona en el cinema fantàstic.

Quins són els temes que tractes al guió?

La història està travessada per una reflexió sobre la sobirania de la maternitat i sobre el cos de la dona com a nou camp de batalla política. Com li passa a qualsevol dona, el tema de la maternitat és impossible que no et faci explotar el cap. Això m'encaixava molt bé amb la idea de les llamprees, que tenen un cicle vital invers al de l'anguila i, a més, un cicle reproductiu molt curiós, amb un destí fatal, perquè sempre acaben morint, tant el mascle com la femella. La llamprea neix al riu, se'n va al mar en l'adolescència, torna al riu per aparellar-se i morir. Quan s'aparellen i desoven és quan moren.

“La història està travessada per una reflexió sobre la sobirania de la maternitat i sobre el cos de la dona com a nou camp de batalla política”

En primer lloc, m'agradaria felicitar-te pel premi. Ens pots explicar el projecte de *Lampreas*?

Lampreas és una pel·lícula distòpica de vampirs, ambientada a la zona del Miño 150 anys després d'un col·lapse mundial. Una societat en què ja no existeixen els antibiòtics i l'exposició als bacteris és letal. La història tracta d'un home que té el secret per extreure de les llamprees una proteïna amb la qual pot desenvolupar un fàrmac. Tot es precipita amb l'arribada d'un grup de mariners mercants que coneixen rutes segures per comerciar amb l'antídoto. En aquell moment comencen a aparèixer cadàvers al riu, dessagnats per mossegades del que sembla ser una llamprea gegant.

Com imagines el to de *Lampreas*?

Per a mi és una continuació de *O corpo aberto*, la meva anterior pel·lícula de gènere, en el sentit d'una recerca molt centrada en els límits del cos, en el desig i el seu poder emancipador i destructiu. També hi ha una continuïtat en la relació entre l'ésser humà i l'animal, que aquí encara és més ferotge, perquè estem parlant d'éssers híbrids entre l'humà i la llamprea. M'agradaria que fos una pel·lícula que seguís la línia del que vaig intentar a *O corpo aberto*, tot i que ara amb més experiència. La podria definir com una pel·lícula gòtica d'autodescobriment.

Quina importància dones a aquest tipus de premis, orientats a fomentar la inclusió de la dona en el gènere fantàstic?

És molt important, perquè aquests premis et donen una gran visibilitat d'entrada, quelcom essencial per poder convèncer els productors i després els finançadors. Però sobretot és important perquè està vinculat al Festival de Sitges. Les persones que estímem el gènere estem sempre pendents del Festival. També és un premi rellevant perquè anima moltes més dones a escriure gènere. Crec que el pressupost també és un factor que afecta la inclusió dins del gènere. Les dones no fan pel·lícules intimistes i realistes perquè siguin més sensibles i els agradin les coses petites i tendres. És que el pressupost que necessites per fer una pel·lícula de temàtica social, realista, contemporània i intimista és infinitament més petit que el que normalment necessites per fer una pel·lícula de gènere. Per què les dones no fan gènere? Doncs perquè no gestionen els grans pressupostos.

Quins són els referents que t'han inspirat a l'hora d'escriure *Lampreas*?

M'apassiona la feina de Julia Ducournau. Té aquesta capacitat de reflexionar sobre el cos i sobre el desig amb la qual em sento molt identificada. També la considero un referent pel que fa als temes, la seva ràbia i el seu activisme. A *Lampreas* hi ha molta de fòbia i d'horror envers el propi cos femení. També m'agrada molt la plasticitat de la mirada de Lucile Hadzihalilovic i la manera com construeix les imatges i retrata els cossos. ■

Si me filmas, no sangro

Si existe una unidad que podemos considerar básica dentro de los efectos prácticos y el maquillaje, algo tan esencial que solemos dar por sentado, es la sangre. La esencia que define el género de terror por cómo lo construye a nivel estético, pero que, al mismo tiempo, también ejecuta de una manera más directa la profanación más primitiva del cuerpo humano. Desde la espiral negra que traumatizó a millones de personas en la ducha de *Psicosis* o *Blood Feast*, la primera película que utilizaba la hemoglobina con motivos festivos, obra del pionero del gore, Herschell Gordon Lewis, la sangre (a borbotones o salpicada) refuerza la propia identidad del género como una muestra del dolor, pero también de la propia vida.

Una idea que nos conecta con el vampirismo, donde la fascinación y el rechazo por lo macabro se dan de la mano de forma más evidente. Un tipo de monstruo que muestra la sangre casi siempre como un mecanismo estético y que encuentra su cénit en el maravilloso Technicolor con el que Jack Asher la plasmaba en las películas de la Hammer. Un rojo estridente, magnético y que reforzaba la identidad sexualizada de Drácula. Un personaje presente en el Festival con adaptaciones tan distintas como las de Luc Besson y Radu Jude. O la versión del vampirismo que realiza Eduardo Casanova en *Silencio*. Todos ellos, al igual que nosotros como público, seducidos por el poder simbólico de la sangre.

Por Guillermo Tato

Fotografia del IED per Celeste Galanda para OCIMAG x LAUS 2025

SI PASSA EN UN HOTEL ENCANTAT O EN UN PLANETA ESTRANY, ÉS A LA FNAC. PERQUÈ EL CINEMA FANTÀSTIC ÉS A LA FNAC.

Patir o morir? La resposta definitiva

Demostra els teus coneixements més terrorífics i guanya un Pack Fan i dues nits d'hotel al Melià Sitges per a l'edició del 2026.

LAVANGUARDIA

9 d'octubre 2025
SITGES
FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

Participa del 9 al 19 d'octubre en el Quiz de La Vanguardia.

Maestros de la
comedia de terror
Vol. IV

Frank Henenlotter

Humor genital, transgresión y trash urbano

Por Jorge Loser

Si el cine de terror fuera como el mundo de la música, Frank Henenlotter sería una estrella del punk rock. Maestro del exploitation de látex y sirope, su filmografía navega entre la provocación y lo extravagante, combinando el horror y la comedia en su versión más iconoclasta. Obras que alcanzan lo surrealista a través de escándalo, en primera línea del cine grotesco junto a la Troma, que en los ochenta lanzaban vísceras y desvergüenza con una buena razón: alterar la apatía mojigata de una sociedad llena de miedo a las pulsiones básicas del ser humano.

Su cortometraje *Slash of the Knife* de 1972 ya sometía a examen las actitudes sociales hacia la circuncisión, poniendo sobre la mesa la absurdidad de las normas culturales dogmáticas a través de cierta fijación por explorar las latitudes del sistema reproductor. Sin muchos medios, ya era capaz de presentar al mundo sus obsesiones psicotrónicas sobre pasiones desbocadas con un sentido de la diversión osado que perfeccionó en su éxito más popular: *¿Dónde te escondes, hermano?*, situando la acción en una Nueva York sucia y decadente, el terreno perfecto para contar una historia de siameses deformes encerrados en una cesta de mimbre.

Belial se convertiría en su icono más célebre, un esquejo de humano monstruoso y violento que se movía usando stop motion. Pese a ser su obra más sórdida y deprimente, su ingenio corrosivo se filtraba en el retrato distorsionado de un mundo de calles humeantes y moteles de mala muerte, lo que daría paso a una trilogía progresivamente más loca y gráfica en la que se presentaba ya a toda una familia de freaks. En las secuelas no solo podíamos presenciar un coito del siamés aberrante, copulando con sus órganos amorfos, sino que hasta llegaba a tener una camada de belialcitos feroces.

Sin embargo, su obra maestra es *Brain Damage*, en la que se atrevía a hacer una sátira sobre las adicciones con Elmer, un parásito que se alimenta de cerebros a través de su huésped, retratando una cultura urbana underground y poco salubre como escenario para desplegar todo su humor negro y truculencia desnortada, como la infame escena de la felación letal, censurada y recuperada solo décadas más tarde.

Curiosamente, su película apareció al mismo tiempo que el manga *Parasyte*, con el que tiene muchas similitudes, así como con el

simbionte *Venom* de los cómics de *Spi-der-Man*, cuyas adaptaciones cinematográficas parecen seguir más claves de la comedia de situación entre alien y víctima de Henenlotter que de las propias viñetas originales.

Quizá la combinación más clara de risas y terror en su carrera llegó con *Frankenhooker*, relectura del clásico de Mary Shelley, que cambia al monstruo por una prostituta resucitada, adelantándose así tres décadas a las *Pobres criaturas* de Yorgos Lanthimos, solo que este jamás se atrevería a rodar algo tan atrevido como la escena en la que un grupo de trabajadoras sexuales adictas al crack explota por los aires.

Su último disparo al considerado “buen gusto” fue *Bad Biology*, que solo puede definirse como una comedia de horror venéreo, en la que cambiaba su habitual torrente de gore por el sexo con genitales mutantes, penes yonquis e incluso híbridos de humano y polla. Una última ofensa viscosa a las viejas costumbres que le consagra como el último idolo del terror libertino, el profeta del trash de culto y la cochambre autoconsciente como forma de entretenimiento. ■

ÚLTIMA SALIDA

BRIGADOON

Por Javier Parra

Las sesiones en la sala Llevant siguen arrastrando a los fans más indómitos del festival, quienes estoy seguro que se van a maravillar con muchas de las propuestas de los días que tenemos por delante.

Una de las militancias que más me gusta ejercitar es la de ver todo el found footage que se me pase por delante. Y sé que muchas estáis en mi equipo. Es por eso que no podéis perderos el estreno de *The Devil Teardrop* martes 14 a las 21h, una producción peruana que, siguiendo el patrón de *El proyecto de la bruja de Blair*, nos trae a un equipo que se adentra en los Andes para filmar un documental obviando los avisos de los lugareños. Demonios aztecas y posesiones en la selva. ¿qué más se puede pedir? Además, tendremos la presencia de su director, Gonzalo Otero.

Sitges Documenta nos trae una cita imperdible el miércoles a las 17h con *Tural*, la musa de Russ Meyer. Narrado por Margaret Choo, hace un repaso a la trayectoria de Tura Satana, estrella de *Faster, Pussycat! Kill! Kill!*, película con la que John Waters confiesa haberse obsesionado la primera vez que la vio. Queda claro que la influencia estética de Satana va más allá de sus películas. Ahí están Dita Von Teese o Peaches Christ para subrayar la importancia del legado de una actriz que interpretó a personajes loquísimos. Parafraseando a Kit Natividad: *“What a woman!”*.

Ese mismo día, la sesión de las 21h nos trae *Devil Returns* de Richard Chen, la segunda selección de Trash-O-Rama, descarada copia taiwanesa de *El exorcista* que es digna de admirar.

DIMARTS, 14 D'OCTUBRE

08:15 AUDITORI MELIÀ SITGES	12:30 PRADO	18:45 CINEMA ESCORXADOR
NO OTHER CHOICE 138'	BALEARIC 75'	THE PYTHON HUNT 92'
08:15 TRAMUNTANA MELIÀ	13:30 AUDITORI MELIÀ SITGES	19:15 TRAMUNTANA MELIÀ
NEW GROUP 82'	THE PLAGUE 95'	DRÁCULA (LUC BESSON) 129'
08:30 CINEMA ESCORXADOR	14:15 PRADO	20:25 AUDITORI MELIÀ SITGES
ANYTHING THAT MOVES 81'	SOY FRANKELDA 105'	NO OTHER CHOICE 138'
08:30 PRADO	14:30 CINEMA ESCORXADOR	20:30 PRADO
VÅSEN 8'	CROCODILE TEARS 98'	CRUSHED 102'
GAUA 93'	14:45 TRAMUNTANA MELIÀ	21:00 CINEMA ESCORXADOR
10:00 TRAMUNTANA MELIÀ	NO ONE WILL KNOW 115'	CAMP 114'
FEELS LIKE HOME 125'	15:30 AUDITORI MELIÀ SITGES	21:45 TRAMUNTANA MELIÀ
10:15 CINEMA ESCORXADOR	BULK 91'	BLOOD SHINE 92'
DELICATESSEN 99'	16:30 PRADO	22:30 PRADO
10:30 PRADO	NO DEJES A LOS NIÑOS SOLOS 98'	THE HOME (JAMES DEMONACO) 97'
REFLECTION IN A DEAD DIAMOND 87'	16:30 CINEMA ESCORXADOR	23:15 AUDITORI MELIÀ SITGES
11:00 AUDITORI MELIÀ SITGES	THE OUTCASTS 106'	LUGER 96'
HONEY BUNCH 113'	17:00 TRAMUNTANA MELIÀ	23:30 CINEMA ESCORXADOR
12:30 TRAMUNTANA MELIÀ	OPUS 103'	ANYTHING THAT MOVES 81'
FUCKTOYS 108'	18:00 AUDITORI MELIÀ SITGES	23:45 TRAMUNTANA MELIÀ
12:30 CINEMA ESCORXADOR	SI PUDIERA, TE DARIA UNA PATADA 113'	BOKSHI 143'
XANA Y EL SECRETO DEL TIEMPO 107'	18:30 PRADO	00:45 PRADO
	EL DESCENDIENTE 92'	EXIT 8 95'

BRIGADOON

15:00 RATS: NOTTE DI TERRORE 96'	19:00 LAS SIETE VIDAS DEL GATO 90'
17:00 CINE ASIA - SESSIÓ ESPECIAL CURTMETRATGES 79'	21:00 THE DEVIL'S TEARDROP 98'

● Última projecció

Consulteu els horaris al web abans d'assistir a les sessions.
Podeu consultar les activitats paral·leles i presentacions a www.sitgesfilmfestival.com

DIMECRES, 15 D'OCTUBRE

08:15 TRAMUNTANA MELIÀ	12:45 CINEMA ESCORXADOR	19:15 AUDITORI MELIÀ SITGES
REDUX REDUX 107'	THE SQUARE 74'	SISU: CAMINO A LA VENGANZA 89'
08:15 PRADO	13:00 TRAMUNTANA MELIÀ	19:30 PRADO
BULK 91'	A GRAND MOCKERY 105'	BAGWORM 97'
08:15 AUDITORI MELIÀ SITGES	13:15 PRADO	19:45 TRAMUNTANA MELIÀ
SISU: CAMINO A LA VENGANZA 89'	ANOTHER WORLD 112'	DELIVERY RUN 84'
08:30 CINEMA ESCORXADOR	14:15 AUDITORI MELIÀ SITGES	20:15 CINEMA ESCORXADOR
THE OCCUPANT OF THE ROOM 91'	UN FANTASMA UTIL 130'	FEELS LIKE HOME 125'
08:30 CINEMA ESCORXADOR	14:30 CINEMA ESCORXADOR	21:15 AUDITORI MELIÀ SITGES
THE DEGENERATE: THE LIFE AND FILMS OF ANDY MILLIGAN 102'	THE DEGENERATES (1987) 64'	DRÁCULA (LUC BESSON) 129'
08:30 CINEMA ESCORXADOR	15:15 TRAMUNTANA MELIÀ	21:30 PRADO
WATER DISAPPEARING INTO WATER 12'	THE OLD WOMAN WITH THE KNIFE 125'	NO ONE WILL KNOW 115'
08:30 CINEMA ESCORXADOR	15:30 PRADO	21:45 TRAMUNTANA MELIÀ
HOW TO DRAG A BODY EXHIBIT COYOTES LOS ELEGIDOS 10'	CHAO 90'	MAN FINDS TAPE 86'
10:15 PRADO	17:00 AUDITORI MELIÀ SITGES	23:15 CINEMA ESCORXADOR
NO OTHER CHOICE 138'	EL SUSURRO 101'	DAWNING 109'
10:15 AUDITORI MELIÀ SITGES	17:15 PRADO	23:45 PRADO
OPUS 103'	DOLLHOUSE 110'	BAGWORM 97'
10:30 TRAMUNTANA MELIÀ	17:45 TRAMUNTANA MELIÀ	BLOOD SHINE 92'
DAWNING 109'	MOTHER OF FLIES 92'	00:00 AUDITORI MELIÀ SITGES
10:45 CINEMA ESCORXADOR	18:00 CINEMA ESCORXADOR	NEW GROUP 82'
SOY FRANKELDA 105'	JONATHAN 100'	
12:15 AUDITORI MELIÀ SITGES		
EYE FOR AN EYE 101'		

BRIGADOON

15:00 CEMENTERIO DEL TERROR 91'	19:00 LA NOCHE DE ROMERO 70'
17:00 TURA! 105'	21:00 DEVIL RETURNS 87'

POPcorn OF MAIN

MAIN

ESPECIALISTAS EN PUBLICIDAD EXTERIOR

www.grupomain.net

SITGES

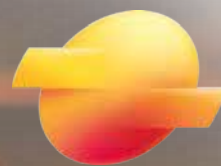
58 FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

9 - 19 OCTUBRE 2025

IBERIA

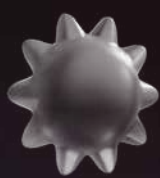
Volar también empezó siendo una fantasía

Volar també va començar sent una fantasia

Quan unim energies, ens ho passem terriblement bé

Les energies de Repsol
mouen el Festival de Sitges.

Energia solar

Combustibles
100% renovables

Recàrrega elèctrica
100% renovable

Recollida
d'oli usat

SITGES
58 FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

Amb tota l'energia

repsol